

odaenged. Mindketten bűnhődtek azért a vétkes óráért, az áldozat talán még inkább, mint a bűntevő maga.

Kanut tehát megértette, hogy mi megy végbe Veron lelkében. Megértette, hogy vannak büszkeségükben és szemérmükben végtelenül érzékeny oly lények, akik, ha bár akarnák is, egy dolgot nem tudnak sem elfeledni, sem megbocsátani. [...]

(Arad, 1889. I. köt. 13., II. köt. 161., 241–242., 248.)

Szemrehányás

NAGY IRMA¹²

Csábos szemed kötött a bűnhöz,
Te keltettél öntudatra fel,
Rút vétked az, hogy ingó formám
A bűnre üz és bűnt nevel.

A serdületlen kis kebelben
Azóta forr a szenvedély
Mióta selymes puha testem
Bűnt üz, lehel és bűnt mesél.

Megnőtt a méret, pontról-pontra,
Arányos testem vágyban ég –
S a mámor-árba öntudatlan
Veszélyt nem nézve ugranék.

¹² Nagy Irma – akinek kilétét nem tudjuk – könyveivel hihetetlen felzúdulást okozott a korabeli Magyarországon. Ugyanis az elsők közt volt, aki – legalábbis azt állította magáról – az úri lányok testiségéről, érzéki vágyairól írt. Könyveit ugyan eltiltották az úri és a serdülő lányoktól, súlyosan kritizálták és mélyen felháborodtak erotikáján – mégis mindenki olvasta.

Vigyél, ha testem bűnbe vitted,
Most már a mámor tengerén,
Mert így a puszta vágyban égve
A pusztulás int, száll felém.

(Kis élcslap Tulipán-kiadása, 1908. 15/a sz. 1908. július 26. – augusztus 2. 29.)

Buja szagok örvényével forog...

TÓTH ÁRPÁD

Buja szagok örvényével forog
A lég, és enyhe sodra már fullasztó,
Torkunkra... láthatatlan lasszó,
Édes szorítás, tündéri hurok.

Kiáltana a zsibbadó torok,
Ám illatok közt elalél a vak szó...

(1915. In Tóth Árpád összes művei. 1. köt. Költemények. Budapest, 1964. 243.)